Joan Herrera, cap de llista d'ICV al Congrés dels Diputats.

Entrevistes | 29-09-2007 | 07:14

Joan Herrera (Barcelona, 1971) encapçala la llista d'ICV al Congrés dels Diputats per Barcelona per tercera vegada i amb la voluntat de representar el 'catalanisme d'esquerres' a la cambra baixa del parlament espanyol. Ho fa després d'una legislatura en què el seu grup va començar sent soci preferent del PSOE, votant la investidura de José Luis Rodríguez Zapatero. Després d'aquests anys, el resultat del balanç és que 'un Zapatero que té les mans lliures, acostuma a fallar. O bé perquè pacta amb la dreta, o bé perquè no fa prou cas del compliment de l'Estatut'.
Ha pogut reposar aquest estiu? Li farà falta energia, perquè ja estem pràcticament en precampanya i encara falten 6 mesos per les eleccions espanyoles.

Encaro la precampanya amb ganes, amb les piles carregades. He desconnectat menys del que volia perquè la ministra de Foment, Magdalena Álvarez, no ens ha deixat desconnectar ni a mi ni als catalans en general. Però l'encaro amb moltes ganes. Crec que, al Congrés, s'ha notat que hi som i que cal una esquerra catalanista i ecologista amb més presència.

Ha citat la ministra de Foment perquè venim d'un estiu amb problemes a la xarxa de rodalia, apagades... creu que els ciutadans estan cansats i costarà mobilitzar-los? També s'ha de tenir en compte el desgast del procés estatutari.

La ciutadania està cansada de dues coses. Hi ha un cert cansament de l'actitud de Madrid. Jo crec que hem fet un pas endavant amb el compliment de l'addicional tercera i amb l'acord entre el Govern català i l'espanyol. Però hi ha un altre element, que ningú en parla, i és el cansament d'un model. El model en què tot s'inverteix en l'Alta Velocitat i ens oblidem de la xarxa de rodalia; en què tothom parla de la línia de Molt Alta Tensió però no es manté l'infraestructura elèctrica bàsica. I jo espero que això suposi un revulsiu per la gent. La millor manera de reaccionar contra el cansament és donar un cop de puny a la taula i dir que per aquí no anem bé. Això pot fer que forces com la nostra tinguin més presència. El que hem de combatre, és cert, és el passotisme. Aquells que fan que les coses funcionin així ja els va bé que ens quedem a casa. És veritat que tenim un context de menor mobilització que el del 2004. Però hi ha la necessitat que la gent es mogui i es mogui de debò davant el què ha passat i el què pot passar. Catalunya té dos problemes: la necessitat d'una relació diferent amb Madrid, que en part ja l'estem canviant amb l'Estatut, i el d'un canvi de model que, lamentablement, ho dic amb tristesa, només en parlem nosaltres. Em

refereixo a la necessitat de fer una inversió en el que afecta la vida quotidiana de la gent. No en la macroinfraestructura, que va molt bé pels titulars i l'opinió publicada però no per l'opinió pública.

M'imagino que aquest és el missatge que intentaran transmetre a l'electorat fronterer amb el PSC. Com els convencereu que ICV és l'opció política que més els convé?

No es tracta del vot fronterer entre uns i altres. Es tracta de mobilitzar, des d'IC-V, la gent d'esquerres, catalanista i ecologista. Tenim un bon missatge. No només en aquestes eleccions, sinó en el que expressa i representa IC-V. No es tracta de convèncer sinó d'observar. Un Zapatero que té les mans lliures acostuma a fallar, a equivocar-se. O bé perquè pacta amb la dreta, i les polítiques fiscals en són un clar exemple, o bé perquè no fa prou cas del compliment de l'Estatut. Quan millor ha actuat el president espanyol i líder del PSOE és quan ha pactat amb l'esquerra. Amb la retirada de tropes de l'Iraq, la retirada del transvassament de l'Ebre o amb els matrimonis entre persones del mateix sexe. Zapatero s'ha equivocat quan s'ha ficat en el terreny de l'ocurrència, amb la proposta de 2.500 euros sense abordar la gratuïtat en l'ensenyament dels 0 a 3 anys. El que ha de fer és una política social de debò i no d'aparador. O en matèria mediambiental perquè l'estat espanyol està suspenent amb Kyoto, com sempre. També ha de deixar de fer política d'aparador quan parla de l'Espanya plural perquè és incapaç de traduir-la en l'Espanya federal. Necessitem una Espanya que reconegui la plurinacionalitat.

S'ha equivocat el president espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, amb el Pla d'Habitatge? I amb impulsar, mitjançant aquestes mesures, la figura de Carme Chacón com a cap de llista del PSC?

A nosaltres, el que no ens agrada és la improvització i que avui Zapatero estigui fent, en alguns casos, una política que tracta igual a una persona multimilionària que a una persona pobre. Avui, Zapatero tracta igual als rics que els pobres. No es poden donar 2.500 euros per tenir un fill a una persona amb cert nivell de renda de la mateixa manera que es dóna a una persona en situació de pobresa. I a Catalunya hi ha molta gent en situació de pobresa. Això no és ser d'esquerres. Pel que fa a les propostes d'Habitatge, el problema és que són insuficients i arriben tard. La ministra d'Habitatge, Carme Chacón, està anunciant mesures que ella va votar en contra quan nosaltres les posàvem sobre la taula. Portem tres anys de legislatura i ara es desperten. A més, en el que es diferencien les propostes és en què el ministeri no augmenta molt la seva despesa. És una vuitena part del que ens gastarem en Defensa. Hi ha molta proposta efectista i poca proposta efectiva. El ministre d'Economia, Pedro Solbes, presumeix de no augmentar la despesa social. Alguna cosa no quadra. Si tu dius que fas una gran aposta social i resulta que la despesa social no puja, o estàs mentint, o és més d'aparador que de fons. Pel que fa a la ministra Chacón, estem interpretant molt bé el que està passant. Tot el que fa el PSOE en aquest últim tram de legislatura ho fa en una clau més electoralista que per transformar la realitat social. I ho fa caient, a vegades, en allò que hem criticat des de l'esquerra, en la política de xecs i no en la política de drets.

Durant aquesta passada legislatura, al Congrés dels Diputats, no s'ha vist un front comú dels partits que conformen el Govern d'entesa, el tripartit, a Catalunya. Es pot aconseguir, amb vista a la següent?

El que està clar és que avui ningú no té el patrimoni de la defensa de Catalunya. Es pot defensar des d'una perspectiva més conservadora, com ho fa CiU, o des d'una perspectiva d'esquerres com ho fem nosaltres. A l'hora de desenvolupar l'Estatut, hi ha d'haver marcs unitaris d'exigència però amb accents diferents. Per CiU, invertir a Catalunya és molta més Alta Velocitat i, per nosaltres, són molts més trens de rodalia. Haurem de combinar un marc d'exigència comú però efectiu, real. Tothom fa apel·lacions a la unitat però hi ha curses per veure qui treu un cap d'avantatge a l'hora

de fer un titular més fort. Nosaltres aspirem a representar millor el catalanisme d'esquerres. Un catalanisme que no pot representar el PSC, perquè el PSC al Congrés no té veu i vota sempre el que vota el PSOE. No vull fer una crítica ferotge però és així. Per això, aspirem a representar el catalanisme d'esquerres que vol una veu més clara, més nítida, al Congrés.

Si el PSC tingués grup propi es podria aconseguir aquest front comú, del tripartit?

Seria el mateix, perquè el PSC continuaria tenint un accent diferent. Ara bé, no crec que estiguem en l'escenari en què el PSC pugui tenir grup propi. Tant de bo, per Catalunya, però no ho crec.

A Catalunya, ICV sempre ha descartat pactar amb CiU. Al Congrés, es podria aconseguir una unitat d'acció en què hi estiguessin tant el seu partit com la federació?

Aquí a Madrid, es donen altres claus. Pots coincidir en una reivindicació, però això no és el mateix que formar govern. Hem coincidit amb els papers de Salamanca i amb la discussió sobre la Llei del cinema. Però això, no vol dir fer un front comú perquè CiU representa quelcom molt diferent al que representem nosaltres. Hi ha moments concrets, reivindicacions nacionals conjuntes. Continuarem amb aquesta línia.

Ho pregunto perquè, després dels problemes que ha viscut Catalunya i després de l'Estatut, potser els ciutadans comencen a desitjar una unitat d'acció a Madrid.

Sí, però a la vegada, una de les coses bones de l'Estatut és que s'ha aconseguit consagrar la bilateralitat entre el Govern de la Generalitat i el govern espanyol. Sigui qui sigui que estigui al Govern català. I això és molt important. Hem de combinar aquesta realitat nova que trenca amb la lògica de l'estratègia del peix al cove. Hi ha d'haver espais conjunts però sense trampes a la vegada. CiU, amb el compliment de l'addicional tercera en matèria d'inversions, quan hi ha un bon acord, com l'assolit entre el conseller Castells i el ministre Solbes, de cop i volta diu que és insuficient i que vol 5.800 milions, enlloc de 5.300. El nostre petit drama és que els fronts comuns estan plens de tacticismes per part de gaire bé tothom. Més enllà d'això, es tracta que la reivindicació nacional a Madrid s'expressi amb més força i des d'una perspectiva de catalanisme d'esquerres que no s'ha expressat prou en aquesta legislatura. Volem definir aquest pol de catalanisme a Madrid i en la mesura del que som, aspirem a representar-lo.

La seva relació amb EU, amb qui conformen grup parlamentari, ha patit alts i baixos. Com serà la següent legislatura en aquest sentit?

Des d'ICV, globalment, estem satisfets. Perquè ICV ha tingut una veu pròpia i catalana al Congrés. No tenim tot el grup però en tenim mig. De cara a la següent, no renunciem a tenir grup propi. Si aritmèticament es pogués, el faríem. En cas que no sigui així, buscarem la millor manera de tenir una presència del catalanisme d'esquerres a Madrid. Si això és possible amb EU, ho farem. La valoració és positiva no només perquè hem tingut una veu catalana i pròpia sinó perquè hem aconseguit que una força com EU, a nivell estatal, hagi tingut una actitud solidària en vers els debats catalans. És l'única veu que ha parlat de l'estat federal i plurinacional. En matèria de llengua, de papers de Salamanca... ha tingut un paper corresponsable. És positiu que a la resta de l'estat n'haguem convençut alguns, encara que siguin pocs. La nostra aspiració és tenir més presència al grup i no descartem liderar-lo. Però això, dependrà dels resultats.

Tan bé els van les enquestes com per pensar en la possibilitat de tenir grup propi?

És un objectiu difícil, per descomptat. Però també és veritat que ERC va passar d'1 a 8 diputats. Que sigui difícil no vol dir que sigui impossible.

Ho diu perquè té enquestes que li fan pensar que això és possible o per la percepció de com ha anat la legislatura?

Ho dic per dades i per percepció. Nosaltres aspirem a créixer, sabent que tindrem una veu pròpia del catalanisme d'esquerres a Madrid. Ho farem compartint un grup que garanteixi el nostre lideratge i protagonisme o amb un grup propi si anés molt bé la cosa.

De quants diputats estem parlant?

De cap nombre en concret, encara. Nosaltres aspirem a créixer.

Tornant a EU, el que s'ha intuït és molt bona sintonia entre vostè i el seu coordinador general, Gaspar Llamazares. És amb qui es continuaran entenent? Continuarà al capdavant d'EU?

Estic convençut que continuarà ell al capdavant. Amb l'EU que ens podem entendre és amb la de Llamazares. Amb la gent que està treballant al País Valencià per definir un espai valencià i d'esquerres. No són els nostres referents perquè nosaltres formem part del Partit Verd europeu. Són famílies polítiques diferents i a l'hora complementàries. Amb l'EU que ens podem entendre és amb aquesta.

Fuente: GN
Autor: GN